

Från Heidenstam till Heimerson?

EFTER FÖRSTA NUMRET av nya Svensk Tidskrift visste eliten på ledarsidorna vad vi hade blivit och vad som skulle komma. Åsikterna var dock inte helt entydiga. En chefredaktör för en vänstertidning tyckte sig se en glädjande kantring bort från nyliberalism. Det retrokonservativa redaktörsetablissemang i landsorten varnade för att liberal modernism hade smugit sig in i spalterna.

Det har dock inte hindrat samma skribenter att senare konstatera motsatsen. Fortsättning lär följa.

I radions OBS!-kvart fann tidningskrönikören Lars Westerberg att förnyelsen var påtaglig, luftig och

sober till det yttre, spirituellt till det inre. Fast vi väcker snarare än infriar förväntningar.

I en recension i en sydlig dagstidning finner samme man att vi ligger bakom en konspiration. Till sammans med Staffan Heimerson skulle vi ha ingått en allians med högt uppsatta moderater i syfte att "knäcka" Svenska Dagbladet. Heimerson ska utses till ny chefredaktör för SvD för att skapa den "riktigt vulgära högerpopulismens röst".

Vi kan dessvärre inte kommentera uppgifterna, då vi fortfarande förhandlar med Jan Stenbeck om Svenskans framtida ägarförhållanden. Det är knepigt att fixa till ett

vettigt optionsprogram för den nya ledningen. Dock kan vi redan nu avslöja vår plan för övrig redaktionell förnyelse:

Politisk redaktör: Kerstin Hallert

Utrikesredaktör: Ulf Nilson

Näringslivschef: Johan Staël von Holstein

Samtiderredaktör: Ylva Åsbrink (av tradition ska sidan ledas av en gammal kommunist)

Kulturchef: Ian Wachtmeister

Streckarredaktör: Lennie Norman

Sen ska det väl kunna bli åka av i Heidenstams gamla tidning; jädrar i vår lilla låda.

Wrong time. Wrong place.

SÅNGERSKAN Anita Lindblom (jo, hon lever fortfarande) förärades härom veckan ett inkännande porträtt i Sveriges Television, en utmärkt dokumentär av Owe Eriksson. En gång var hon för sin röst och utstrålning med rätta en hyllad stjärna. Det var på den tiden äkta sådana fanns, inte bara kändisar. Nu lever hon i exil under knappa omständigheter, låt vara på Rivieran där åtminstone solen är gratis.

Snacka om otur. När hon i mitten av 70-talet stod på toppen av en stor karriär blev hon skönstaxerad

av svenska skattemyndigheter, som dessutom bussade Interpol efter henne. Till skillnad från Ingmar Bergman greps hon inte på scenen, utan i hemmet dit fransk polis återbördade henne – med en ursäkt, eftersom man inte kunde förstå i vad hennes grova brottslighet bestod.

Detta var i Pomperipossas tid, då Astrid Lindgren påtalade för Gunnar Sträng att skatten inte kan vara högre än 100 procent. Fast det kunde den.

Sen körde en boxare hennes bil utför ett stup för att fiffla till sig försäkringspengar, och så slog en

möbelfirma sönder hennes bohag, och så blev Amerikakarriären inställd, och så kom hennes liv att ägnas åt processer istället för ett liv i sus och dus, och nu går alla pengar till advokater och kattmat.

Det framgick att Anita Lindblom nog var på fel ställen på fel tid i vänstervägen i Sverige efter 1968, och att hon tycker mer om katter än om svensk politik. Hon är numera "en mycket ledsen flicka, det har jag intyg på".

Så kan det gå, när man drabbas av Sverige, sig själv och livet. Sânt är livet, så mycken falskhet bor det där.

Avanti, popolo

JO, DET FINNS EN opposition i Sverige. Men inte en borgerlig. Oppositionen har till och med en skuggregering. Några exempel: Maria-Pia Boëthius (statsminister), Agneta Stark (finansminister), Arne Ruth (medie-minister), Lasse Berg (utrikesminister), Jesús Alcalá (justitieminister), Stefan de Vylder (barnminister), Carl-Göran Ekerwald (filosofierande minister).

Visst låter det som ett skämt; vänsterpartiet finns ju redan? Men det är tidskriften Ordfront som på allvar har pejlat stämningarna hos

”folket” och tagit fram en riktig regering. Tanken är att Sverige behöver nya tag, lite drag under galoscherna: ”Ett politiskt alternativ som faktiskt är ett alternativ, inte bara valet att bli örfilad med handrygg eller handflata. Ett förslag, bara, men ett allvarligt förslag. En låtsasregering som visar på ett högst verkligt alternativ.”

På frågan om hon verkligen skulle ställa upp svarar folkfrontsledare Boëthius:

”Ja! Faktiskt. Våra idéer är goda. Jag gillar inte att bestämma, men vet

att jag är bra på att entusiasmera. Och jag är inte rädd, varken för marknaden eller media.”

Vänstern är sig lik. Ständigt denna elitism, alltid detta förakt för de vanliga folkvalda. Men vi betvivlar inte att dessa the best and brightest skulle kunna tala om för oss vad som är den sanna folkviljan, den där som man aldrig får reda på i valen. Då skulle kanske deras status som oberörbara intellektuella förändras; nära basbelopp och kvoter för östersjöfisket mattas gloriorna.

Go ahead, make our day.

Exit Bildt

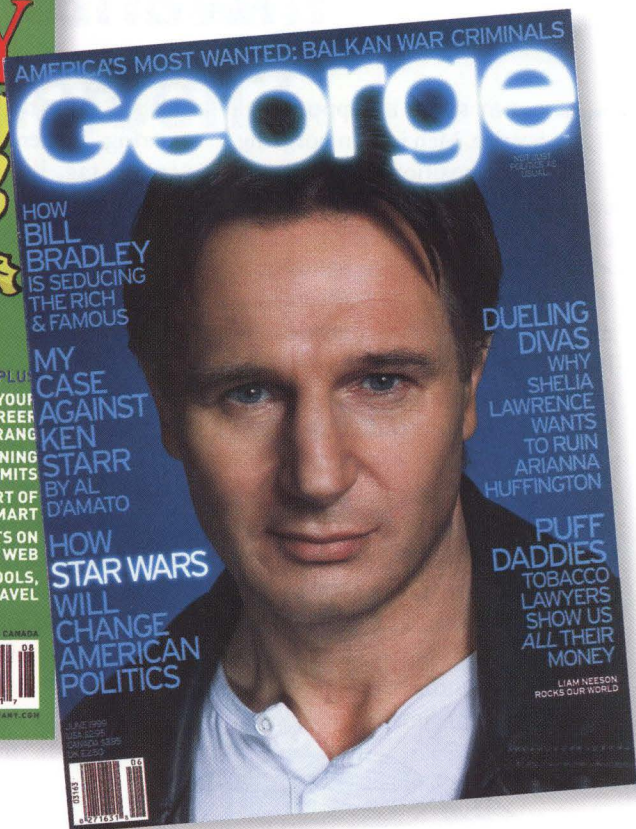
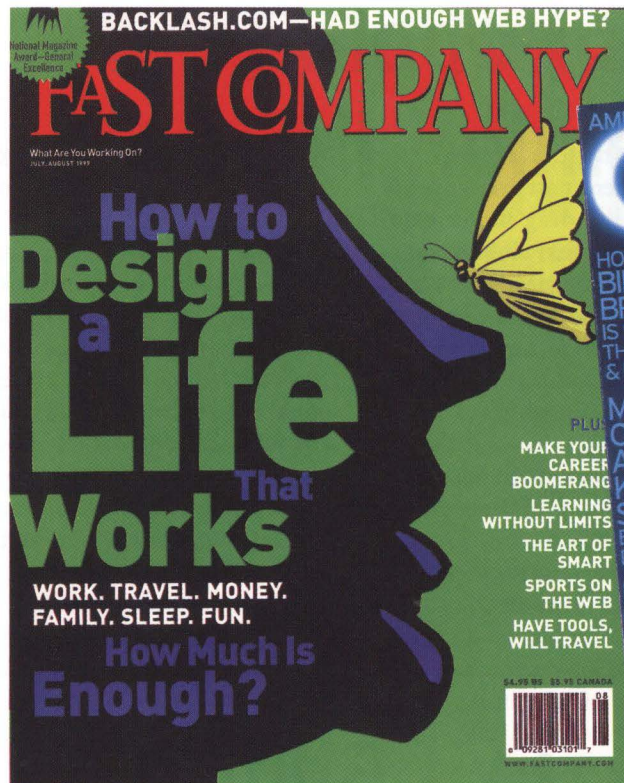
En teknikvänlig ledare
från HALLAND

till moderata head-
hunters gav kall hand.

Han uttryckte det väl:

Av lätt insedda skäl,

kan inte ens jag regera
per bredband.

Fast life, Fast Company

AR DEN INTE fantastisk, den nya ekonomin? När man har en känning av värk i kommunikationen mellan IQ och EQ kan man ta ledigt en vecka (äsch, vad är pengar?) och bearbeta projektlivsidentiteten.

Åka ut till familjens sommarställe. Kratta höstlöven i morfars lite för stora Nokiastövlar och med gammelmorfars räfs. Vända trädgårdslandet och såga av de björkkvistar som i somras skymde morgonsolen.

Lyssna på näktergalens sista kvitter. Få lite valkar och skavsår.

Det känns bra.

Och regnet, ja. När höstregnet trängt in under flanel skjortan kan

man gå in. Hänga kläderna på tork ovanför brasan, sätta sig i gungstolen, värma sig med en filt och en kopp te. Och från sekretären hämtar man något att läsa, ett kvarglömmt nummer av sommarens Fast Company, en lisa för själen, och tittar på 160 sidor annonser i det 240 sidor tjocka magasinet för oss i den nya ekonomin.

I den skvallras om kollegorna i USA. Inte bara i fördelningen mellan annonser och text, alltså. I en studie om hur vi fördelar tiden mellan arbete och fritid berättas att en tredjedel av oss inte har någon balans. Jobbet går före. Och om vi bara tjänade mer pengar skulle vi arbeta mindre. Ja, inte bara det förstås. Hälften av oss måste också göra

sig av med föreställningen att vara en superstar på jobbet. Men det här med pengarna är ändå svårast. De flesta av oss vill ju tjäna mer pengar så att vi kan ha en dyr BMW, flyga till Vail på skidsemester och åka utomlands på somrarna. Vad ska man då göra?

Och i ärlighetens namn blev det ju bara några dagar på landet i somras. Flygförseeningarna mellan Paris och Kapstaden och Phuket och New York gjorde semestern två dagar kortare. Internetbokningen var inte särskilt pålitlig.

Men nästa sommar bär det iväg igen. Det blir nog dyrt.

Måste tillbaka till jobbet.

IQ och EQ samtalar igen.

George on my mind

DET FINNS tidskrifter som gör skillnad. George, en amerikansk samhällstidskrift med New York-profil som till för några månader sedan hade John F Kennedy Jr som chefredaktör, är inte en av dem. Den saknar de egenskaper som gör tidskrifter som Atlantic Monthly och The New Yorker bra: den seriösa journalistiken, de undersökande reportagen, samtidskritiken och litteraturbevakningen.

Men i gengäld hade den något annat – Kennedy quality.

Det är flärd, glamour och show biz i blandning med politik. Amerikansk politik, vill säga. George har stundtals varit lika hysterisk som namne Costan-

za i teveserien Seinfeld, men den har varit underhållande. En politisk tidskrift man skrattat sig igenom.

I JFK Jr:s sista nummer täcks omslaget av Liam Neeson. Intervjun med honom är bra. Riktigt bra. Bara rubriken säger allt: How Star Wars will change american politics.

Texten efter gör en heller inte besviken.

Vad mer? Alfonse D'Amato briljerar i Ken Starr-raljans, Peter Maas rangordnar Jugoslaviens "most wanted" och tidskriften har gjort hembesök hos Amerikas Puff Daddies – advokater som gjort rejäla hackor på att driva rättegångar mot tobaksindustrin. Måttfulla är de inte precis, dessa levnadsglada lagvrängare.

Och givetvis: det stående insla-

get om Lewinskygate, nu om skandalmännen i Washington – *the capitol hillbillies*.

Visst, det är mycket show biz. Men tidskriften saknar alls inte politisk udd. George har en politisk kritik, fast metoderna är annorlunda.

Bäst av alla i den genren är den fasta krönikören Ann Coulter. Hennes penna är vass och hon driver sofistikerat med politiker. Coulter är i detta nummer upprörd, hon tillhör en drabbad grupp i Washington – snygg kvinna som är singel. Hur begåvade politiker i Washington än är, saknar de en viktig egenskap: de vet inte hur man bjuder ut en kvinna.

De är buffliga och fega, och kan inte flörta.

Det är att ta jobbet med sig hem.

Rätt eller fel?

Som vägledning i en allt osäkrare framtid lutar vi oss mot några ledande siars bedömningar i aktuella frågor.

Ned med hela skiten!

"Staten och kapitalet är inga motståndare, lika litet som högern och vänstern slåss mot varandra. De är olika ansikten av samma monster, det borgerliga samhället."

Alexander Bard, f d nyliberal, i tidskriften M2

Utan cigarr och handväska

"I salute Tony Blair as a man of courage and nobility..."

He has now emerged as a heavyweight, the legitimate successor of Churchill and Thatcher. And I am happy to be a foot-soldier in his army, how-

ever big or small it may turn out to be."

Paul Johnson i *The Spectator*

Han tror på storken också

"Jag anser inte att skattefrågan är politisk. Vi får absolut inte blanda ihop näringspolitik med partipolitik."

Åke Fagelberg, VD i Företagarnas riksförbund, i *Dagens Arbete*

Gud får vänta

"Kyrkan är bra på att säga till om orättvisorna i tredje världen, men saknar reflexerna att gripa in i kon-

flikter på hemmaplan... I Sverige har lidande blivit en hobby, många vågar inte riskera en tenta eller ett jobb."

Per Hengren, plogbillsaktivist, i *Kyrkans Tidning*

Apropå boken *Fittstim*

"Det är en intern arbetarrörelsegrej och kapitalet ska hålla tassarna borta. Snart snor dom väl första maj och gör om det till tjejmiddag med lerinpackning, vitt vin och utgång på Sturehof."

Ann-Charlott Altstadt i *Ordfront Magasin*